

Presentació de la
Gramàtica de la llengua catalana, de l'IEC

Vicent Pitarch i Almela (SF)
vpitarch@iec.cat

Perpinyà
29 de març de 2017

«L'any 1918 l'Institut d'Estudis Catalans publicà la *Gramàtica catalana* de Pompeu Fabra. Sense que mai s'hi hagi dit formalment que aquest text tenia caràcter normatiu i que, per tant, assenyalava els límits dels usos correctes de la llengua, de fet tant l'Institut com els lectors del llibre sempre l'hi han considerat [...] Exhaurida pràcticament la darrera edició de l'obra [...] l'Institut ha decidit de reproduir-la en facsímil».

(IEC, 1995, diverses reimpressions)

A. M. Badia, president SF (1989-1995) (*Gramàtica de la llengua catalana. Descriptiva, normativa, diatòpica, diastràtica, 1994*)

- **1995: *Diccionari de la llengua catalana. IEC***
- **1996: *Proposta per a un estàndard oral de la llengua catalana.***

FONÈTICA

- **1996: constitució de la Comissió de Gramàtica**
- **2002: 2a etapa**
- **2016: *Gramàtica de la llengua catalana. IEC* (corporativa, institucional)**

> Constitució de la COMISSIÓ DE GRAMÀTICA
Redacció i ponència (Oficina de Gramàtica: Corpus Informatitzat
d'Obres Gramaticals – Corpus Textual Informatitzat de la
Llengua Catalana)

- informes d'experts
- estudi i debat en CG
- debat i aprovació ple SF
- sanció final del ple IEC

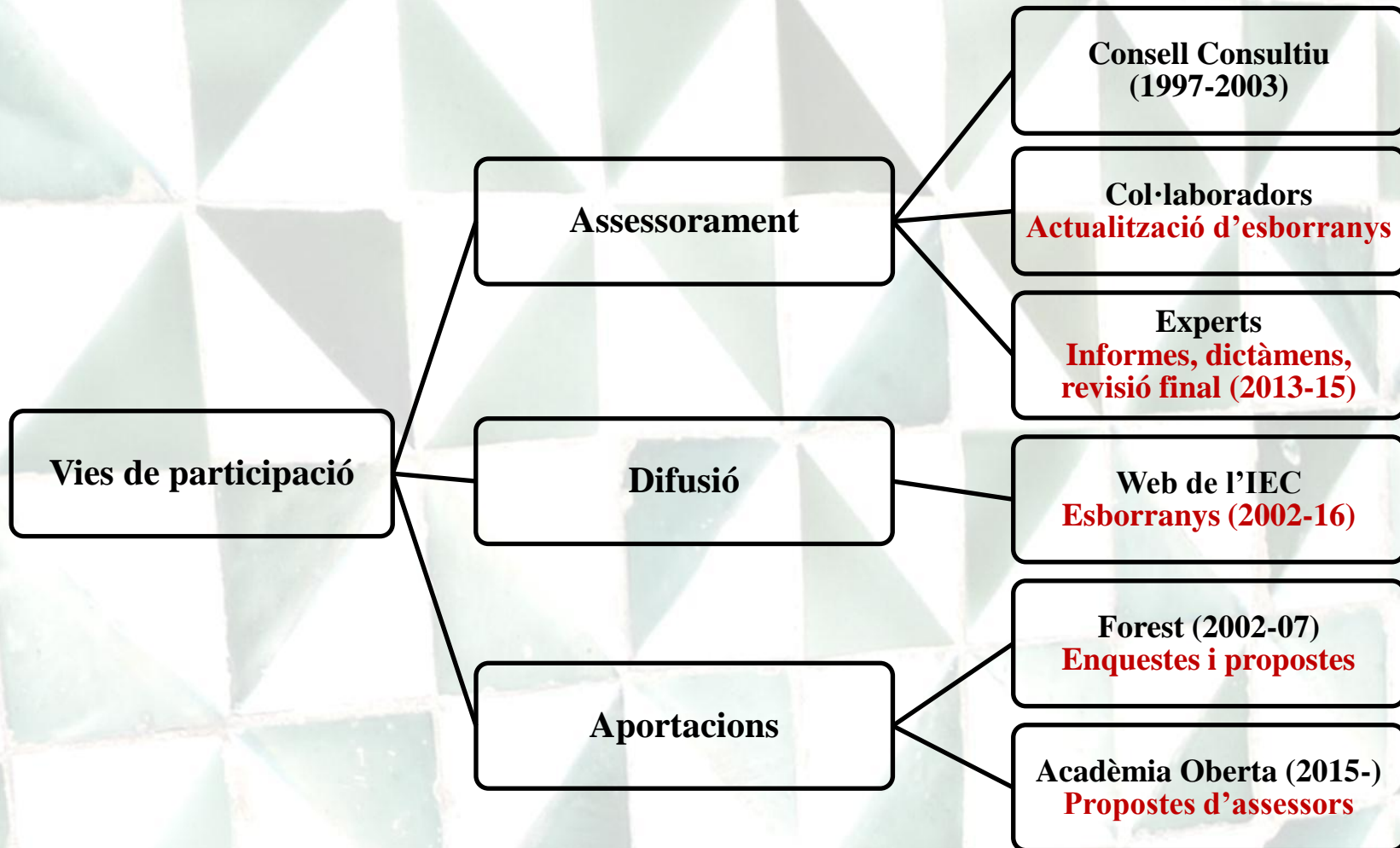
El nou panorama social del català (expansió de l'ús públic i de l'ensenyament, diversificació de pràctiques comunicatives...) exigia

- **la modernització de la codificació normativa (ortografia, gramàtica, lèxic i terminologia)**
- **l'establiment de l'estàndard, oral i escrit**

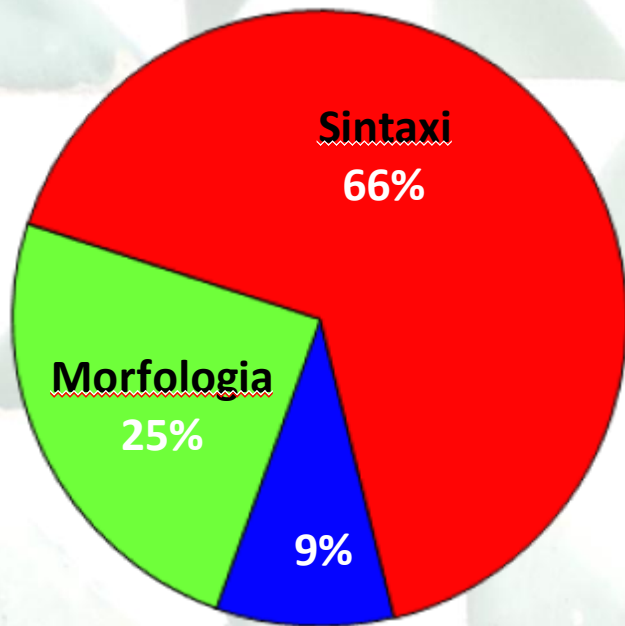
Els criteris clàssics de convergència i composicionalitat

- **activitat normativa: consolidar els trets lingüístics comuns**
 - **activitat estandarditzadora: legitimar en cada territori les modalitats pròpies amb tradició culta i prestigi social**
- **Gramàtica 1. institucional, 2. normativa i descriptiva, 3. sobre la base de la variació (territorial i funcional), 4. equitativa (els 5 grans dialectes), 5. participativa, 6. emfasitza la sintaxi (fonètica i fonologia, morfologia, sintaxi)**

UNA PARTICIPACIÓ EXTERNA MOLT RELLEVANT

PROPORCIONS DELS DIFERENTS APARTATS

Fonètica i
fonologia

Parts	Nombre de capítols	Pàg.
		(aprox.)
Fonètica i fonologia	5	138
Morfologia	7	361
Sintaxi	23	973
TOTAL	35	1.472

L'APORTACIÓ PRINCIPAL

Una sintaxi **normativa actualitzada i completa**, que té en compte els estudis recents, especialment la *Gramàtica del català contemporani* (2008, 3 v.)

La **sintaxi** en la *Gramàtica* de P. Fabra no havia pogut arribar a una formulació tan detallada com en l'ortografia i morfologia

Inclusiva: parteix de la realitat, tot avaluant-la, de la variació geogràfica i funcional, en una visió global i integrada de la llengua

Les **aportacions dialectals** no s'hi juxtaposen de manera arbitrària; les opcions territorials de l'estàndard han de tenir l'aval de la **tradició i el prestigi social**

També hi compten amb l'aval dels **gramàtics més acreditats**: M. Sanchis Guarner, E. Valor – F. de B. Moll, M. Villangómez – Pere Verdaguer

Identifica els trets consolidats de la llengua culta comuna i facilita la consolidació d'un **model de llengua més unitari** > projecció **internacional**

LA VARIACIÓ

- LA DIMENSIÓ DIALECTAL

-- estàndard: 2 dels 5 grans àmbits territorials:

central

valencià

baleàr

nord-occidental

septentrional

S'hi exposen les **opcions** corresponents als usos de més alta formalitat i les específiques del discurs col·loquial, espontani i no planificat

Criteri d'**adequació** al registre lingüístic, més enllà del criteri tradicional de **correcció**

Gramàtica que **orienta** l'evolució de l'ús lingüístic en el conjunt del territori i en els diferents gèneres i estils de la comunicació

Registre: *formal – informal – col·loquial*

Modalitat: *oral – escrit*

Prescripció: marques amb valor orientatiu: *acceptar/acceptable, recomanar/recomanable, admetre/admissible, adequat, preferir/preferent/preferible, etc.*

Freqüència d'ús: *usual – habitual – restringit – general – residual – marginal – estrany, etc.*

DESCRIPCIÓ I PRESCRIPCIÓ

El **to** és **generalment descriptiu** en l'exposició dels trets que ja constitueixen una norma social consolidada en l'àmbit territorial i funcional corresponent

Les **orientacions explícitament prescriptives** s'utilitzen en els casos en què les fluctuacions en l'ús de la llengua reclamen indicacions clares respecte de les **opcions recomanades** o **desaconsellades**

> **La descripció, constituïda en la base per arribar a la norma**

Gramàtica no per a especialistes, tampoc per al públic general

- Equilibri entre la precisió teòrica i l'accessibilitat de l'usuari amb formació lingüística mitjana

En aquesta direcció va la terminologia adoptada

- caràcter divulgatiu, amb finalitats més didàctiques: la *Gramàtica essencial* (digital) → la *Gramàtica bàsica*

DADES COMPLEMENTÀRIES

- ~ impresa desembre 2016
- ~ 1439 + XLI pàgines (1480)
- ~ 35 capítols (més 2 índexs: analític, general)
- ~ sense capítol dedicat a la bibliografia (prevista *on line*)
- ~ sense el capítol d'Ortografia (ratificada pel ple IEC, el 24 d'octubre de 2016; edició prevista pel 25 d'abril)
- ~ en fase avançada de redacció, la **Gramàtica Essencial**
- ~ projecte de la **Gramàtica Bàsica**

Gramàtica
de la llengua
catalana

Gramàtica
de la llengua
catalana

Finalment, en els parlars orientals també hi ha una sèrie de casos que no venen determinats pel context morfològic o fonològic, sinó que són purament excepcions lèxiques. En aquests casos no hi ha reducció en [ə] o [u] i trobem una vocal mitjana tancada ([e] o [o]). Aquest comportament és típic de mots d'introducció més o menys recent i, per això, apareix generalment en manlleus, inclosos els mots d'origen culte, neologismes i paraules de nova creació, encara que també afecta alguns mots plenament incorporats a la llengua: karate, cúter, waterpolo, Renfe, progre (truncament de progressista), Descartes, Hitler, ídem, òpera, credo, dossier, soprano, vàter, rosbif. Tot i això, en la mesura que aquests mots acaben plenament integrats en la llengua, augmenta la tendència a aplicar-hi la reducció, en coherència amb el que passa amb els mots patrimonials i com de fet ja ha passat amb noms d'origen culte com classe, base o fase, i amb topònims com Londres, Brussel·les o Moscou.

El sistema vocàlic tònic

- General: 7 vocals (+ la vocal neutra tònica del baleàric)
- Repertori vocàlic més reduït: El del septentrional només conté cinc vocals i no presenta distinció entre vocals mitjanes tancades i obertes. A més, en una zona central i septentrional del gironí i en algunes localitats de la Franja, el sistema és de sis vocals i coincideix amb el més general excepte en el fet que només té una vocal mitjana d'obertura intermèdia [o]. Aquests sistemes vocàlics amb un repertori més reduït són igualment acceptables en els parlars respectius. I els fenòmens de referència **s'expliquen per diferents canvis històrics...**

Altres fenòmens vocàlics

En septentrional, la pronúncia com a [u] de mots que presenten [ɔ] en la llengua general, en contextos en què aquesta vocal apareix travada amb una nasal en totes o en alguna forma del paradigma: *font, pont, bo (bons), tro (trons)*.

Plurals acabats en *-ns*.

- En les formes flexives en què el radical va seguit de la marca de plural *-s*, la nasal s'ha perdut en bona part de l'àmbit lingüístic (*homes, verges, joves, orfes, ases*), però es conserva amb més o menys vitalitat en nord-occidental, en valencià, en eivissenc, en el parlar del Camp de Tarragona i en alguerès: *hòmens, vèrgens, jóvens, òrfens, àsens*.
- En aquests parlars, les formes de plural amb nasal són les vàlides (acceptables) en tots els registres

QUADRE 9.11

Distribució de les vocals temàtiques

TEMPS I MODES	CANTAR	BATRE	DORMIR
<i>Infinitiu</i>	[á]	∅	[í]
<i>Futur i condicional</i>	[ə]/[a]	∅	[i]
<i>Passat simple (persones 2, 3, 4, 5 i 6) i gerundi</i>	[á]	[é]	[í]
<i>Participi</i>	[á]	[ú]	[í]
<i>Imperfet d'indicatiu</i>	[á]	[í]	[í]
<i>Present d'indicatiu (persona 3) i imperatiu (persona 2)</i>	[ə]/[a]	∅	∅
<i>Present d'indicatiu (persones 2 i 6)</i>	[ə]/[e]	∅	∅
<i>Present d'indicatiu i subjuntiu (persones 4 i 5) i imperatiu (persona 5)</i>	[é]/[é]/[é]	[é]/[é]/[é]	[í]
<i>Imperfet de subjuntiu</i>	[é]	[é]	[í]
<i>Present d'indicatiu (persona 1), present de subjuntiu (persones 1, 2, 3 i 6) i passat simple (persona 1)</i>	∅	∅	∅

En el quadre 9.11 s'indica el timbre de les diferents vocals temàtiques. En els casos en què hi ha dues formes, la primera correspon als parlars orientals, i la segona, als occidentals; en els casos en què n'hi ha tres, la primera correspon als parlars centrals i alguns parlars baleàrics; la segona, a la resta dels baleàrics, i la tercera, als parlars nord-occidentals i valencians.

En molts parlars nord-occidentals i alguns de valencians septentrionals, la vocal àtona final de la persona 3 del present d'indicatiu dels verbs de la conjugació I (3 *canta*) s'ha tancat en [e]. En aquesta mateixa conjugació també apareix la vocal temàtica *a* en les formes de l'imperfet de subjuntiu del baleàric (*cantàs*) i del valencià (*cantara*).

* **82 paradigmes de verbs model** (peu pàg: OBSERVACIONS – ALTRES VARIANTS)

canto (*cante, cant*)

cantes

canta

cantem (*cantam*)

canteu (*cantau*)

canten

Al costat de les formes més generals, hi ha entre parèntesis les d'àmbit menys extens.

Les d'àmbit més restringit es presenten al peu del paradigma, en un apartat “altres variants”: **pers. 1 *canti*, cat. septentrional**, amb distribució semblant a la –o (*canti, bati, temi, dormi, srveixi, però bec, vaig, etc.*) **EXCLUSIU**

Temps sobrecompost*

En els parlars septentrionals tenen un cert ús els anomenats temps sobrecompostos, que resulten d'aplicar dues vegades seccessives el procés de formació d'un temps compost: *canta* (pres. d'ind.), *he cantat* (perfet d'ind.), *he hagut cantat* (perfet sobrecompost d'ind.). Trobem aquest temps, per exemple, en *Quan he hagut enllestit la feina, ja era massa tard per a anar a la festa.*

* Pròxima a aquest temps hi ha la perífrasi temporal *haver hagut* + participi: *Quan ho vaig haver hagut dit, me'n vaig penedir* = general: *Quan ho vaig haver dit... / Un cop ho he dit...*

	part del baleàric / part del valencià / algun altre parlar	Morfologia	08.3.2 (lletra menuda)	Pervivència de les formes plenes dels pronoms <i>me, te, se</i> i <i>ne</i>
--	---	------------	------------------------	--

En la llengua antiga, les formes plenes (*me, te, se, ne, lo, los, nos, vos*) també s'usaven davant el verb, en lloc de les reforçades (*em, et, es, en, el, els, ens*) i de la reduïda *us*, quan el pronom no se sil·labificava amb el verb ni amb el mot precedent: *Molt més ne tenia ell; Suplicaven los donàs victòria; Vos demana perdó*. Algunes d'aquestes formes, a més, han perviscut en expressions fixades (*tant me fa, tant se val, Déu vos/lo guard*) i es mantenen amb més o menys vitalitat en diferents parlars: les formes *me, te, se* i *ne*, en part del baleàric i del valencià i en algun altre parlar (*ne tinc, me parla, se cansa*) [...]

L'ORDRE EN LES COMBINACIONS PRONOMINALS

(cap. 8, p. 18-19)

No són pròpies dels registres formals altres ordenacions diferents de les que preveu el quadre 8.8, que es donen col·loquialment en alguns parlars; en concret:

- a) En mallorquí, l'anteposició del pronom d'acusatiu de tercera persona (*el, la, els, les*) als pronoms de primera o segona persona en funció de complement indirecte. Així, *Porta-les-me* (pel general *Porta-me-les*) o *El me donen* (pel general *Me'l donen*).
- b) En parlars septentrionals i valencians, l'anteposició dels pronoms de primera i segona persona al pronom reflexiu; per exemple: *Me se fa tard* (pel general *Se'm fa tard*); *Te se tanca la porta* (pel general *Se't tanca la porta*)

morfologia: ORDENACIÓ DE PRONOMS FEBLES

QUADRE 8.8.

Ordenació dels pronoms febles quan es combinen entre si

TERCERA PERSONA REFLEXIU	SEGONA PERSONA	PRIMERA PERSONA	TERCERA PERSONA DE DATIU	TERCERA PERSONA D'ACUSATIU	ALTRES	
es	et / us	em / ens	li / els	el / la / els / les	en	hi
					ho	

Indefinits: QUALQUE*

[...] Hi ha també l'indefinit *qualque*, que en parlars baleàrics s'usa en singular: *qualque fillet* (però no *qualques fillets*). Tanmateix, l'indefinit *qualque* presenta flexió de nombre (*qualque* i *qualques*) en els parlars septentrionals.

Finalment, cal esmentar l'indefinit antic *ningun* (i la forma femenina *ninguna*), que en singular es fa servir col·loquialment en valencià i en eivissenc, juntament amb l'indefinit *cap*, habitual en els registres formals.

sintaxi: CONCORDANÇA DEL PRONOM ACUSATIU I EL PARTICIPI (13.5.2.4) (a)

Antigament i en una part important dels parlars actuals, quan el complement directe és un pronom personal d'acusatiu de tercera persona i el temps de l'oració està format per l'auxiliar de perfet *haver* i el participi passat, el pronom i el participi concorden en gènere i nombre: —*Heu regat les hortènsies?* —*Les he regades jo mateix*. Aquesta concordança, però, ha perdut terreny a favor de la construcció amb el participi invariable, que es manifesta amb els valors de gènere i nombre menys marcats: en masculí singular (*Les he regat jo mateix*). En els parlars que mantenen la concordança, és més habitual quan el pronom és femení (*L'he comprada avui; Les hem comprades avui*) que quan és masculí plural (*Els cavalls, ja els hauríem ensellats/ensellat, si ens haguéssiu avisat*). En el cas del masculí singular hi ha coincidència amb la solució invariable (*Feia poc que l'havia comprat, l'ordinador*). Tanmateix, la concordança entre el pronom d'acusatiu i el participi se sol mantenir en els registres formals.

sintaxi: CONCORDANÇA DEL PRONOM ACUSATIU I EL PARTICIPI (13.5.2.4) (b)

La concordança també es dona en aquells casos en què el verb que va en participi és un verb modal (*poder, gosar, haver de, deure*) o proper a un modal (*voler, saber*), o bé un verb causatiu (*fer, deixar*) (§§ 24.8.3.2e i 24.8.5.3): *Finalment les hem pogudes obrir; No l'havia sabuda contestar; Me l'ha deixada portar*. Per a la concordança del pronom d'acusatiu i el participi dels verbs de percepció *veure* i *sentir* seguits d'un verb en infinitiu, vegeu el § 26.6.1a: *La vaig sentir remugar – Vaig sentir-la remugar*: no coincidència de subjectes > no concordança reg. form.

Sintaxi: VALORS ASPECTUALS DEL FUTUR (a)

(c. 24.4.7)

d) Amb una extensió variable segons els parlars, l'ús del futur té un valor d'**incertesa** que es dona fonamentalment en oracions interrogatives que expressen un dubte que s'ha de veure aclarit ulteriorment: *Què serà, això que dibuixa?; No sé què voldrà, que et crida amb tanta insistència.* Aquest valor també es pot expressar mitjançant verbs modals en present o simplement amb el present sense cap auxiliar modal: *Què {pot ser / és}, això que dibuixa?; No sé què {deu voler / vol}, que et crida amb tanta insistència.*

e) L'ús del futur per a expressar **probabilitat**, que es pot trobar en la llengua antiga i que per motius diversos (valors específics del verb *deure* en els parlars valencians, interferència lingüística, etc.) tendeix a estendre's en els registres informals, no es considera adequat en els registres formals. Ens referim a aquells valors del futur que excloguin la referència a una situació futura (com és el cas de les oracions declaratives parafrasejables amb *potser* seguit del verb en present). Per a aquests casos, la llengua té diversos recursos, com ara els verbs modals (*deure* i *poder*) o els adverbis de probabilitat o possibilitat: *Veig que badalla: deu tenir gana* (i no pas *Veig que badalla: tindrà gana*); *Fa molts badalls. Potser té gana.*

La duplicació amb el pronom de datiu

li/els

b) Les oracions amb verbs ditransitius tendeixen a admetre la presència del pronom feble de tercera persona duplicant el complement indirecte, especialment en valencià i en les zones urbanes del Principat de Catalunya, sobretot en la parla dels joves: *El mestre (li) va preguntar la lliçó a la Sara*. No obstant això, en els registres formals s'evita aquesta duplicació. Passa semblantment amb els verbs causatius i els de percepció en oracions com *(Li) deixaran/faran triar un exercici a l'Esperança* o *(Li) havíem sentit dir això a l'àvia Filomena* (§§ 13.6.1.7 i 26.6.2), i també la trobem en les oracions que contenen un adjunt benefactiu: *(Els) haureu de recitar un poema cada un als avis*; *(Li) va brodar unes estovalles a la núvia*. Amb els verbs de la classe de *telefonar*, la duplicació no és normal en aquells parlars 10 en què el complement es tendeix a interpretar col·loquialment com a complement directe, però sí en aquells altres, com el valencià, en què no es produeix aquest fenomen: *(Li) tocarem per telèfon al teu germà*.

La duplicació també es dona amb predicats com *tenir por*, *tenir respecte*, *tenir mania* i altres que expressen estats mentals (*No (li) té cap mena de respecte a la sogra*), excepte en els registres formals.

LES PREPOSICIONS *PER* I *PER A*

(a)

L'ús de les preposicions *per* i *per a* presenta diferències significatives en la llengua oral espontània dels diferents parlars. En valencià, en tortosí i [en els parlars més occidentals del nord-occidental] a la Franja es diferencien clarament totes dues preposicions. En la resta del nord-occidental s'usen d'una manera menys sistemàtica. I en els altres parlars (català septentrional i central, parlars baleàrics i alguerès) es fa servir *per* d'una manera general. En els registres formals es diferencia l'ús de totes dues preposicions, encara que en certs casos es considera igualment acceptable l'ús de *per* o *per a* amb el mateix significat (§ 19.3.5.5).

LES PREPOSICIONS *PER* I *PER A*

(b)

Deixant de banda construccions específiques, totes dues preposicions es combinen amb sintagmes nominals (*{per / per a} un amic*), amb certs adverbis (*per ara, per a demà*) i sintagmes preposicionals (*{per / per a} damunt la taula*) i amb oracions d'infinitiu (*{per / per a} veure'l*). Amb una oració en forma personal, la conjunció *que* es fusiona amb la preposició i dona lloc a la conjunció *perquè* [...]

FINALS: per/per a + infinitiu (a)

En els parlars en què es diferencia *per* i *per a*, la preposició composta s'usa en la majoria de construccions finals, però *per* també és possible en certs contextos **agentius, especialment quan la construcció final és negativa**: *No parla per no ofendre; Matinaré per no fer tard a la feina; No cuina per no embrutar; No s'alça del llit per no anar al metge.*

La preposició composta *per a* no és habitual fins ben entrat el segle XV i és a partir d'aquest moment quan comença a desplaçar la preposició *per* en les construccions finals d'infinitiu.

FINALS: *per/per a* + infinitiu (b)

La distinció *per/per a* davant infinitiu ajuda a diferenciar construccions finals amb caràcter agentiu pròximes a les causals, de la resta de finals. A més, és acceptable en tots els registres l'ús de *per a* davant infinitiu d'acord amb els parlars que diferencien les dues preposicions, o bé l'ús de *per*, d'acord amb els parlars que sols usen aquesta preposició.

En canvi, no és adequat l'ús generalitzat de *per* en construccions diferents de les d'infinitiu, sobretot quan introdueixen un sintagma nominal o equivalent. En aquests casos, la distinció entre *per* i *per a* resulta més nítida que en les construccions d'infinitiu i cal preservar-la: *Ho hem fet per tu* (causa); *Ho hem fet per a tu* (destinatari). No és tampoc adequat en registres formals l'ús de *per a* en la locució *per a que*, en lloc de la conjunció clàssica *perquè*.

L'adverbi *pas**

L'adverbi de negació *pas* és molt usual en parlars del Principat, però no en valencià ni en baleàric. En septentrional, a més, és l'expressió habitual de la negació, fins al punt que ha dut a l'omissió de *no* col·loquialment: *Mengi pas. Que vindràs pas a Barcelona?*

En preguntes de contraexpectativa també es troba col·loquialment en el parlar del Camp de Tarragona sense l'adverbi *no*: *Que l'hauria de tenir pas, aquesta factura?; Que has vist pas la meva jaqueta?* En parlars nord-occidentals s'usa col·loquialment *cap* en lloc de *pas*.

Difusió de l'obra normativa i relació amb els col·lectius lingüístics

Portal de recursos de llengua

Institut d'Estudis Catalans

Llengua - Secció Filològica

La Gramàtica de la llengua catalana es presenta en un acte institucional al Palau Macaya

Més informació

R Recursos en línia

S Serveis

D Declaracions i documents

S Secció Filològica

N Notícies

Institut d'Estudis Catalans. Carrer del Carme, 47; 08001 Barcelona.
Teléfono +34 932 701 620. Fax +34 932 701 180. informacio@iec.cat - Informació legal
Amb el suport i la col·laboració de

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Obra Social "la Caixa"

**debats – activitats – documents – recursos –
notícies – agenda**

1. Acadèmia oberta als responsables lingüístics dels mitjans i als divulgadors lingüístics
 2. Acadèmia oberta als ensenyants
 3. Acadèmia oberta als escriptors, traductors i correctors.
- **Plataforma informativa i de debat en línia:**
<http://aoe.iec.cat>

Els DEBATS

- a) Estructurats en dos blocs: primària i secundària.
- b) Moderats: proposta de temes de discussió i síntesi.
- c) En línia: web-blog, cada proposta de debat serà una entrada del blog amb la possibilitat d'escriure-hi comentaris associats.
- d) Participació per inscripció mitjançant correu electrònic.

Acadèmia Oberta als Ensenyants

Debats

Activitats

Documents

Recursos

Notícies

Agenda

Benvinguda

Benvinguts a la plataforma L'Acadèmia Oberta als Ensenyants, on trobareu notícies

Jornades formatives

Uns dels objectius de la Direcció General de Formació Professional i Formació del

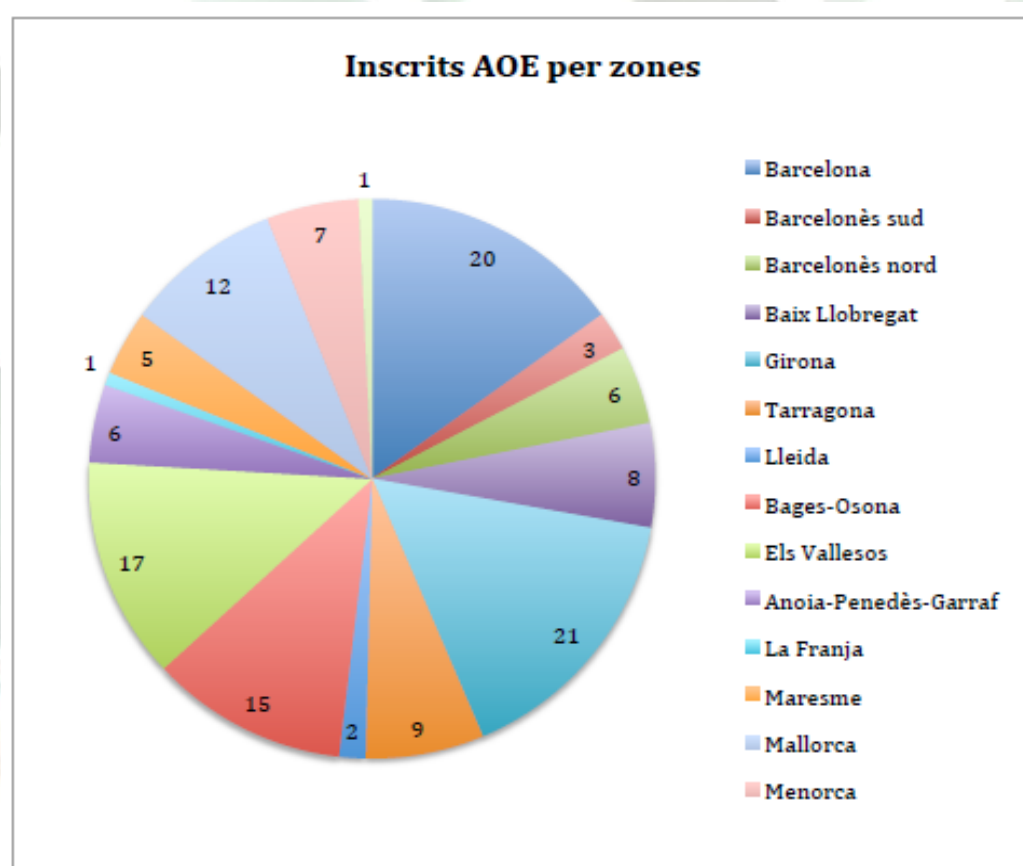
Fòrums de debat

En l'espai DEBATS trobareu qüestions sobre llengua i ensenyament. Aquests debats els

Difusió de l'obra normativa i relació amb els col·lectius lingüístics

- **L'Acadèmia Oberta als Ensenyants**

Inscripcions (obertura de la plataforma web el 29 de novembre de 2016): 151 persones

Difusió de l'obra normativa i relació amb els col·lectius lingüístics

Pla *L'Acadèmia Oberta: a propòsit de la normativa*

- **L'Acadèmia Oberta als Mitjans de Comunicació**

Acadèmia Oberta als Mitjans de Comunicació
Secció Filològica. Institut d'Estudis Catalans

PORTADA
ENTRADES
LA NOVA GRAMÀTICA DE L'IEC
LA QÜESTIÓ GRAMATICAL DEL MES
ORTOGRAFIA
PRESENTACIÓ
QUI HI HA

Ja la tenim aquí!

Resolucions de la Comissió de Lexicografia

- » [vivable/invivable; bevable; fruita seca](#)
- » [contemplar; de calat](#)
- » [disseccionar](#)
- » [subratllat](#)

La nova Gramàtica de l'IEC: avançaments

La *Gramàtica de la llengua catalana* (GLC) és la gramàtica oficial de l'Institut d'Estudis Catalans. És una gramàtica normativa que presenta la norma a partir de la descripció de les formes i construccions lingüístiques. Pel grau de detall de la descripció i l'anàlisi lingüística, s'adreça fonamentalment a un tipus de lector amb uns certs coneixements de gramàtica. [Continua llegint...](#)

- » Els **pronoms febles** apareixen sovint **combinats** entre ells, especialment en combinacions binàries. L'ordre que presenten els pronoms és fix... [Continua llegint...](#)
- » Les **fraccions horàries** se solen expressar pel **sistema de campanar**, habitual en una bona part dels parlars del Principat de Catalunya i que és específic de la llengua catalana, o pel **sistema de rellotge**, habitual en la resta. [Continua llegint...](#)
- » La nova *Gramàtica de la llengua catalana* (GIEC) tracta de **la prosòdia i l'ordre dels mots** als capítols 5, 33 i 34:
 - » [5. Les categories suprasegmentals](#)
 - » [33. L'oració declarativa. Ordre bàsic i construccions marcades](#)

Entrades recents

- » [Pair la Gramàtica: el paradigma de l'adequació](#)
- » [Mots prefixats i compostos amb el segon formant començat per r](#)
- » [Bibliotuber, booktuber i youtuber](#)
- » [Estendre ponts](#)
- » [Com i quan comencem a aplicar la GLC?](#)

Comentaris recents

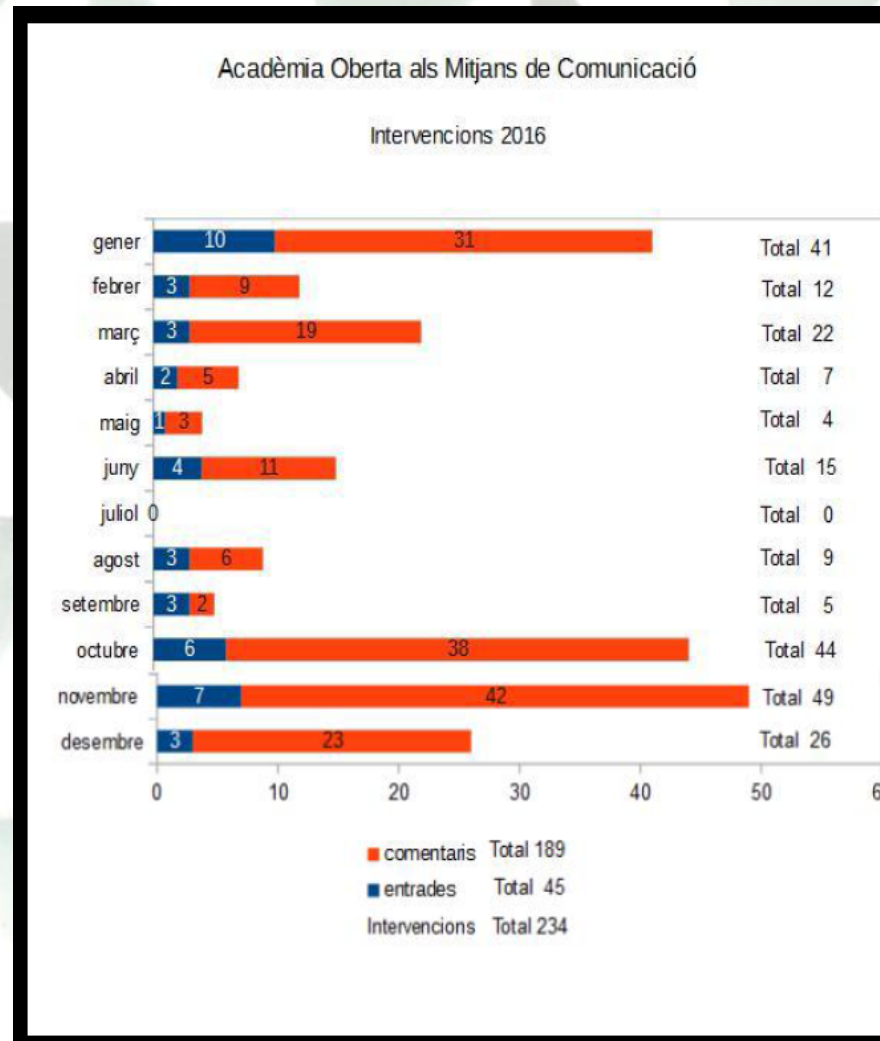
- » David Anau Barrufet en [Sobre els diacrítics](#)
- » Isidor Mari i Mayans en [Sobre els diacrítics](#)
- » Màrius Serra en [Sobre els diacrítics](#)
- » Albert Pla Nualart en [Sobre els diacrítics](#)
- » David Anau Barrufet en [Sobre els diacrítics](#)
- » Magí Camps Martín en [Sobre els diacrítics](#)
- » David Anau Barrufet en [Sobre els diacrítics](#)
- » Ernest Rusinés Gramunt en [Demana-vos el parer sobre el calendari d'aplicació de l'Ortografia](#)
- » Oriol Camps en [Demana-vos el parer sobre el calendari d'aplicació de l'Ortografia](#)
- » Magí Camps Martín en [Demana-vos el parer sobre el calendari d'aplicació de l'Ortografia](#)

Arxius

- » [gener 2017](#)
- » [desembre 2016](#)

Difusió de l'obra normativa i relació amb els col·lectius lingüístics

- L'Acadèmia Oberta als Mitjans de Comunicació

**AGRAÏT
PER L'ATENCIÓ**